

متن کامل مناجاة الشاکرین
به همراه ترجمه فارسی

مناجات شاکران - مناجات ششم از مناجات خمس

عشره

روایت شده از

حضرت امام علی بن الحسین زین العابدین (علیه

السلام)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

إِلٰهِيْ أَذْهَلْنِيْ عَنِ إِقَامَةِ شُكْرِكَ تَتَابِعُ طَوْلِكَ

إلهی، لطفِ پیاپی ات سرگشته‌ام کرده

و از ادای شکر تو غافل نموده است

وَأَعْجَزَنِيْ عَنِ إِحْصَاءِ ثَنَائِكَ فَيَضُ فِضْلِكَ

و لبریزی فضلَت

از شمارش اُطفاف و ثنای تو عاجزم ساخته

وَشَغَلَنِيْ عَنِ ذِكْرِ مَحَامِدِكَ تَرَادِفُ عَوَائِدِكَ

و بخشش‌های پی‌درپی ات

مرا از ذکر و بیان خِصالِ کمالِ تو بازداشته

وَأَعْيَانِيْ عَنِ نَشْرِ عَوَارِفِكَ تَوَالِيْ أَيْادِيْكَ

و نعمت‌های دائمت

از نشر و اشاعهٔ خوبی‌هایت ناتوانم نموده است

وَهَذَا مَقَامٌ مِّنْ اعْتِرَافٍ بِسُبُوغِ النِّعْمَاءِ وَقَابِلَهَا

بِالتَّقْصِيرِ

و در مقابل تو کسی است که به بسیاری نعمت‌ها

اعتراف دارد

با این حال آنها را با کوتاهی پاسخ داده است

وَشَهِدَ عَلَى نَفْسِهِ بِالْإِهْمَالِ وَالتَّضْيِيعِ

و به سهل‌انگاری و تباه‌کاری خویش گواهی

می‌دهد

وَأَنْتَ الرَّءُوفُ الرَّحِيمُ الْبَرُّ الْكَرِيمُ

و تویی [آن خدای] رئوف و رحیم و نیکوکار و

کریم

الَّذِي لَا يُخَيِّبُ قَاصِدِيهِ

آن که قاصدان درگاهش را نومید نمی کند

وَلَا يَطْرُدُ عَنْ فَنَائِهِ آمِلِيهِ

و آرزومندان خویش را از آستانش نمی راند

بِسَاحَتِكَ تَحُطُّ رِحَالُ الرَّاجِينَ

همانا امیدواران، بار [حاجات] خویش به آستان

تو فرو می نهند

وَبِعِزَّتِكَ تَقِفُ آمَالُ الْمُسْتَرْفِدِينَ

و طالبان عطا نزد تو می آیند

و به ساحت عنایت تو رحل اقامت افکنند

فَلَا تُقَابِلُ آمَانَا بِالتَّخْيِيبِ وَالْإِيَّاسِ

پس آرزوهایمان را با محرومیت و نومیدی پاسخ

مده

وَلَا تُلبِسْنَا سِرْبَالَ الْقُنُوطِ وَالْإِبْلَاسِ

و جامه ناامیدی و یأس بر ما مپوشان

إِلَهِي تَصَاغَرَ عِنْدَ تَعَاظِمِ آلائِكَ شُكْرِي

إلهی، در برابر بزرگی نعمت های

شکرگزاری ام اندک است

وَتَضَاعَلَ فِي جَنْبِ إِكْرَامِكَ إِيَّايَ تَنَائِي وَنَشْرِي

و در برابر اِکرام و عنایت بر من

ثنا و ستایشم از تو (در برابر دیگران) بسی ناچیز

جَلَّلْتَنِي نِعْمَكَ مِنْ أَنْوَارِ الْإِيمَانِ حُلًّا

نعمت‌های تو حُلّه‌هایی از نور ایمان بر من

پوشانید

وَضَرَبْتَ عَلَيَّ لَطَائِفَ بَرِّكَ مِنَ الْعِزِّ كَلًّا

و نیکی‌های لطیف

خیمه‌هایی از عزّت، بالای سَرَمِ افراشت

وَقَدَدْتَنِي مِنْكَ قَلَائِدَ لَا تُحَلُّ

و منت‌ها و عطاها

گردن‌بندهایی ناگستنی بر گردنم افکند

وَطَوَّقْتَنِي أَطْوَاقًا لَا تُفَلُّ

و طوق‌هایی ابدی بر گردنم انداخت که هرگز باز

نشود

فَالأُوْكَ جَمَّةٌ ضَعْفَ لِسَانِي عَنْ إِحْصَائِهَا

پس عطاهای تو آن‌چنان فراوانند که زبانم از

شمارش آنها ناتوان است

وَنَعْمَاؤُكَ كَثِيرَةٌ قَصْرَ فَهْمِي عَنْ إِدْرَاكِهَا

فَضْلًا عَنْ اسْتِقْصَائِهَا

و نعمت‌های تو آن‌چنان بسیارند که فهمم از

إدراکشان کوتاه است، چه برسد که بخواهد کُنّه آنها

را دریابد

**فَكَيْفَ لِي بِتَحْصِيلِ الشُّكْرِ وَشُكْرِي إِيَّاكَ يَفْتَقِرُ
إِلَى شُكْرِي؟**

پس چگونه می توانم شکر تو را به جای آورم
در حالی که هر شکر من نیازمند شکر دیگری
است؟!!

**فَكُلَّمَا قُلْتُ لَكَ الْحَمْدُ وَجِبَ عَلَيَّ لِذَلِكَ أَنْ أَقُولَ
لَكَ الْحَمْدُ.**

و هر گاه که گفتم: «تو را سپاس»
بر من واجب شد که به خاطر آن باز بگویم: «تو
را سپاس»

إِلٰهِي فَكَمَا غَدَيْتَنَا بِأُطْفَاكَ

پس ای خدای من

همان گونه که ما را به لطف خود غذا دادی

وَرَبَّيْتَنَا بِصُنْعِكَ

و به دست خود پروریدی

فَتَمِّمْ عَلَيْنَا سِوَابِغِ النَّعْمِ

نعمت های سرشار را بر ما تمام کن

وَادْفَعْ عَنَّا مَكَارَةَ النَّقْمِ

و بلاهای سخت و ناخوشایند را از ما دور کن

**وَأْتِنَا مِنْ حُظُوظِ الدَّارَيْنِ أَرْفَعَهَا وَأَجَلِّهَا
عَاجِلًا وَأَجَلًّا**

و از بهره های دو سرا، به ما بهترین و والاترینش

را، هم‌اکنون و در آینده عطا کن

وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى حُسْنِ بَلَائِكَ

و ستایش تو راست بر آزمایشِ نیکویت

وَسُبُوحِ نِعْمَائِكَ

و [ستایش تو راست] بر نعمت‌های سرشارت

حَمْدًا يُوَافِقُ رِضَاكَ

ستایشی که درخورِ خشنودی تو باشد

وَيَمْتَرِي الْعَظِيمَ مِنْ بَرِّكَ وَنَدَاكَ

و فیضِ عظیم از احسان و جود تو را

به‌سوی ما جلب نماید

يَا عَظِيمُ يَا كَرِيمُ

ای خدای عظیم و ای کریم

بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

به رحمتت، ای مهربان‌ترین مهربانان.